

Hupikék tájak

Kiss István

Tiszta nyakkendőt köttem a múlt vasárnap és el is határoztam azonnyomban, hogy megünneplem a goromba évszakok fordulóját, tekintve, hogy végre itt a nyár. És ha nincs is itt, akkor is itt van.

A vitaminhiány és a bennem tótágast álló atavisztikus kérdés az idillikus természetbe hajtott. Megpihenni egy vadregényes kökörcsinbokor árnyékában és eggyé olvadni a tájjal. Ez a művelet csöppet sem nehéz, csak kellő intelligencia szükséges hozzá. Ha ezzel tisztában vagyunk, egyben azt is megértjük, hogy miért szeretik jobban a természetet a tisztviselők és egyéb nadrághátsórész koptató személyek: Ugyanis itt rejlik az intelligencia!

Mivel az intelligencia nálam sem hiányzott, nekihasaltam a határnak. Gyönyörű volt mozdulatlanul heverni a fűben, miközben rajtam sétálgatott az a sok-sok nászútra induló katicabogár...

Arany napsugarak cikornyáznak és a szemembe kéjesen mászik bele egy lengő pipacsszál. Valami szívzsongító mocsárillet, habkönnyű fátyolként tesped el a tájon. Zsong a fű, illatoznak a méhek és egyéb rovarok. Szinte vesé mig lüktet az élet ritmusa. A közeli zombékban egy pacsirta köszörüli a torkát, aztán belekezd figaró áriájába. Bokrok hűvösében két tapsifüles bámulja a szírványt egy szitakötő szárnyán. Odébb a pajkos szellőben búzavirág csókolja a szarkaláb arcát és fohászkodik egy barna hátú bogárkához, hogy ne tolja folyton közéjük a pofáját. A tikkadt bodzafa egy vakaródzó tehén súlya alatt görnyed, miközben a méla állat bús, bamba szemét felveti az égre, ahol szigorúan bárányfelhők legelésznek pulikutya nélkül. Ha szemünket az égről újra a földre lopjuk, messzetűnő tekintetünk gomolygó délibábra botlik és hasmánt elterül egy bájos csalánbokorban, — megzavarva az ott enyelgő verebeket. Rőfögve közeledik egy jorksír anyakoca. — Hát ez mi a frászkarikát keres itt a természetben! Egészen kizökkentett a romantikából. Most aztán kutathatok megfelelő képzettársítások után, hogy beilleszsem őt is az idillikus csendéletbe. — Az ég szakadjon rá, megeszi a pipacsomat!...

Na csak lassan, lassan...

Azért él minden és virul, habár itt is folyik a harc és a bensőbbek megemészti a pipacsokat. Zakatol, csörömpöl az élet masinériája. Minden

fűszálban, bogárban és háziállatban. Csattog a rügy, zöldül az énekesmadár, — sietős mindegyiknek. És talán éppen azért szép a természet, mert a lagymatag színek mögött acsarkodás rejlik. Talán még a nyulak is csak a képeskönyvekben jámborak. — Hogy a nehézség essen a harcba és a kiválasztódásba...

Addig, addig mérgelődtem keresztbe-hosszába, amíg elfogott a buzgóság és eltűnt a jorksír anyakoca. Végre egyé olvadtam a tájjal és szuszogásom semmivel sem zavarta a környező dekorációt.

Új hősök jelentek meg a színen. A biztonságos hupikék háttérből, kulisszák és egyéb káposztatorzsák mögül előttenkedtek a gyávának bélyegzett nyulak és vézna izmaikat pengetve hősi eposzba kezdtek. Izgága fülükkel kellő súlyt adva mondanivalójuknak, kifejtették a tényeket, miszerint a szomszédos nyúltörzs nem tiszteli az emberi jogok deklarációját és bele-mártja fogát az ő fennhatóságuk alatt lévő zsenge herébe. Hogy ez égre-kiáltó gazság, valamint agresszió, abban egyhangúan megegyeztek, ámbár, hogy mi lesz a megtorlással — ebben megoszlottak a vélemények. Meg kell védeni a jogokat, lehetőleg nagy hangon és élénk hadonászással, de ha ez nem segítene a bajon, — hej, régi, igazság, hogy ha szeretsz, ha nem szeretsz, verekedj, mert ha nem, — az anyatermészet megemészt, mint az előbb szóban forgó pipacsot. Vitáztak, vitáztak és mivel jó hazafiúi mivoltát egyik sem akarta, hogy kétségbe vonják, az lett a vége — mint mindig minden józan miegymásnak —, hogy egyetlen kiút a harc.

Harc a létért, a családért, a jogokért, a méltóságért, és ha kell, sok-sok egyéb hangzatos paroláért. Mert az életnek megvan az ára. Még a dülútaton is. És ilyenkor nekünk, csúcslényeknek, kellően fel kell vértetni magunkat papírral, hogy ne fogjon rajtunk a kortársak átokverése. Mert kacifántos ötlettel igazságot is lehet ám szerezni, nemcsak tüdőlöttyögést vagy behozatali kávédarálót.

Dehát mi történt a békeszerető nyulakkal? Ráakadtak a bátorság forrására, vagy csak megzavarodtak? Dehogy, dehogy! Bolondította egyik a másikat, habár külön-külön mindegyik kereket oldott volna. Ott tartotta őket valami, tudja csoda, mi... Valami, ami sem nem szoroz, sem nem oszt, mégis meghalni kényszerít buta fennköltség, öntudat vagy valami hasonló miatt. Ki tudja: lehet hogy nem más, csupán a félelem. Mert a bátor képes meghalni is, de a gyáva sokszor elmenekülni sem mer. Így lesz belőle hős. Pedig akárki látja lelkét, ő nem tehet róla. — Ki érti ezt?

A lelkes tábor, meg amaz a szomszédságban, megindult a harcmezőre, ahol a babér terem, — de semmi más. Egy ideig hősiezen kerülgették egymást és olykor ha ebbe belefáradtak, felkérték a varangyosbékát, hogy csapjon helyettük egy kis hangos harci lármát, amíg ők kiszuszogják magukat. Sajnos, mint történni szokott, legjobb szándékuk ellenére is egyszer csak szembe találkoztak... Ekkor aztán akcióba léptek. Megkezdődött a rendkívül gyors és tervszerűen fegyelmetlen visszavonulás. Még jó, hogy másra nem került sor, és így mindkét tábor lelkesen számolt be az otthonmaradottnak az ellenfél megfutamodásáról.

Hát bizony, ennyi elég is lesz a nyulakról.

Mint az események szemtanúja elhatároztam, hogy másnap azonnal szabadalmaztatom ezt a mindennapi állatmesét, nehogy Aesopus megelőzzön. Aztán a hátamra fordultam és elégedetten süttettem a hasamat a lemenő nappal. Mert megnyugtató, hogy legalább én valami hasznot húztam a dologból.

Mire a Hold felmászott az égre, a csatatér teljesen csendes.. A kuruttyolás méla összhangba olvad a tücsökciripeléssel. Langyos megnyugvás lötytyen a tájra. Csak egy romantikus bölömbikát esz a fene valahol a messzeségben.